

„Ez a könyv
minden volt,
amit ígért: vicces, időnként
szívszorító, romantikus.
És abszolút fantasztikus!”

–Lucy Parkinson, [amazon.co.uk](https://www.amazon.co.uk)

My
Life
with the

Walter
Boys

életem a
walter fiúkkal

Egy lány. Tizenegy fiú.
Egy fedél alatt.

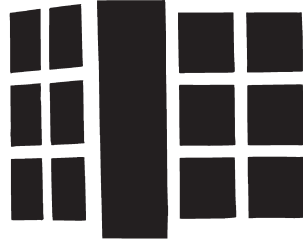
fine
selection

ALI NOVAK

ALI
NOVAK

*My
Life*

with the

Walter
életem a
walter fiúkkal
Boys

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Írta: Ali Novak
A mű eredeti címe: My Life With The Walter Boys
Copyright © 2014, 2019 by Ali Novak
All rights reserved.

Fordította: Papp Fruzsina
A szöveget gondozta: Beke Csilla

Cover design by Brittany Vibbert/Sourcebooks
Cover images © CACTUS Creative Studio/Stocksy, Steve Danis/EyeEm/
Getty Images, Valeria Schettino/Getty Images, anna42f/GettyImages

Ez a könyv egy kitalált történet. A nevek, a szereplők, a helyszínek
és az események a szerző képzeletének szüleményei.
Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel
való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 399 016 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2023-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Bóta Petra Kitti
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Szeretett édesapám emlékére,
akinek a hihetetlen ereje még ma is inspirál.
Apu, az utolsó együtt töltött karácsonyunkkor megígértem,
hogy soha nem adom fel az álmaimat. Íme!*

Prológus

SOHA NEM ÉREZTEM SAJNÁLATOT RÓMEÓ ÉS JÚLIA IRÁNT.

Ne érts félre! A színdarab egy klasszikus, és Shakespeare határozot-
tan egy irodalmi zseni volt, de egyszerűen nem fér a fejembe, hogy két
ember, aki alig ismerte egymást, hogyan mondhatott le ilyen könny-
nyedén az életéről.

A szerelemért tették, állítják az emberek – az igaz, az örökké tartó
szerelemért. De szerintem ez egy rakás baromság. A szerelemhez több
kell néhány napnál és egy titkos, sietősen megkötött házasságnál,
hogy valami olyasmivé tudjon fejlődni, amiért érdemes meghalni.

Azt elismerem, hogy Rómeó és Júlia szenvedélyes volt. De a szen-
vedélyük annyira intenzív, annyira romboló volt, hogy a halálukat
okozta. Úgy értem, az egész darabot az ő impulzív döntéseik hajtják
előre. Nem hiszel nekem? Vegyük például Júliát. Melyik lány első
gondolata lenne, hogy feleségül menjen az apja halálos ellenségének
a fiához, miután rajtakapja, hogy az a hálószobája ablaka előtt kémlel?
Az biztos, hogy nem az enyém! Szóval ezért is veszítették el a szimpá-
tiaszavazatomat. Nem volt semmiféle felkészülés – vagy egyáltalán

bármiféle gondolkodás, ami azt illeti. Egyszerűen megtették, nem tördve a következményekkel. Ha nem tervezel előre, a dolgok zűrössé válnak.

És azok után, ami három hónappal ezelőtt történt, miután az életem teljesen kizökkent a medréből, a zűrös szerelmi életre még véletlenül sem volt szükségem.

Egy

EGYETLENEGY FARMERNADRÁGOM SEM VOLT. Furcsa, tudom, hisz melyik tizenhat éves lánynak nincs legalább egy farmerja, talán egy szakdással a bal térdén, vagy egy szívvel a combján, amit filctollal firkáltak rá?

Nem mintha nem tetszene, ahogyan kinéznek, és ahhoz sem volt semmi köze, hogy anyukám divattervező volt, hiszen a kollekcióiban rendszeresen használt farmeranyagot. De én szilárdan hittem az „öltözz, hogy lenyűgözz” kifejezésben, és aznap határozottan szükségem volt arra, hogy jó benyomást keltsék.

– Jackie? – szólított Katherine valahonnan a lakásból. – Megjött a taxi!

– Egy pillanat! – Felkaptam egy papírlapot az asztalomról. – Laptop, töltő, egér – motyogtam, ahogy felolvastam az ellenőrző listáról az utolsó tételket. Kinyitottam a táskámat, és átkutattam a holmimat, hogy megbizonyosodjak arról, minden biztonságosan be van-e pakolva. – Megvan, megvan, megvan – suttoztam, amikor az ujjaim mindhárom tárgyon végigsimítottak. Élénkpiros tollal egy-egy X-et tettem mindegyik mellé a listán.

Kopogtak a hálósobám ajtaján.

– Készen állsz, édesem? – kérdezte Katherine, ahogy bedugta a fejét. Magas, a negyvenes évei végén járó nő volt, őszülni kezdő arany-színű hajjal, amelyet anyukás bubifrizurára vágtak.

– Azt hiszem, igen – feleltem, de a hangom megbicsaklott, ami pont az ellenkezőjéről árulkodott. A tekintetem a lábfejemre vándorolt, mert nem akartam látni a szemében azt az együttérző pillantást, ami a temetés óta mindenki arcán ott ült.

– Adok még egy percet – mondta.

Amikor az ajtó becsukódott, lesimítottam a szoknyámat, és a tükörbe pillantottam. Hosszú, sötét, göndör fürtjeimet kivasaltam és kék szalaggal hátrakötöttem, ahogy mindig, egyetlen szál sem lógott ki rendezetlenül. A blúzom gallérja ferdén állt, így addig babráltam vele, amíg a tükörképem hibátlan nem lett. Bosszúsan összeszorítottam az ajkamat a szemem alatti lila karikák láttán, de semmit sem tehettem, hogy helyrehozzam az alváshiányt, ami ezeket okozta.

Sóhajtván még egyszer, utoljára körülnéztem a szobámban. Bár az egész ellenőrző listámat kipipáltam, nem tudtam, mikor fogok visszatérni újra, és nem akartam semmi fontosat itt felejtetni. A helyiség furcsán üres volt, mivel a legtöbb holmim egy Coloradóba tartó költötetű teherautón utazott. Egy hétig tartott, mire mindent összepakoltam, de Katherine segített nekem ebben a hatalmas feladatban.

A dobozok nagy részét ruhák töltötték meg, de becsomagoltam az egész Shakespeare-gyűjteményemet is, és a teáscsészéket, amelyeket a nővéremmel, Lucyval gyűjtöttünk össze minden országból, ahol valaha jártunk. Ahogy körbepillantottam, tudtam, hogy csak húzom az időt – kiváló szervezőképességemmel kizárt, hogy bármit is elfelejtsek. Az igazi gond az volt, hogy nem akartam elhagyni New Yorkot – egy cseppet sem.

De nem volt beleszólásom a dologba, így hát vonakodva felkaptam a kézipoggyászsomat. Katherine kint várt rám a folyosón, egy kis bőrrönddel a lábánál.

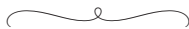
– Mindened megvan? – kérdezte, és válaszul bólintottam. – Rendben, akkor induljunk!

Átvezetett a nappalin a bejárati ajtó felé, én pedig lassan haladtam a nyomában, kezemmel végigsimítottam a bútorokon, hogy megpróbáljam az emlékezetembe vésni az otthonom minden egyes részletét. Nehéz volt, ami elég furcsa, tekintve, hogy egész életemben itt éltem. A bútorokra dobott fehér lepedők, amik a por ellen védték őket, olyanok voltak, mint a szilárd falak, és távol tartották tőlem az emlékeimet.

Csendben kiléptünk a lakásból, és Katherine megállt, hogy bezárja az ajtót.

– Szeretnél te vigyázni a kulcsra? – kérdezte.

A saját kulcscsomóm a bőrröndömben volt elcsomagolva, de kinyújtottam a kezem, és elvettem tőle a kis ezüst fémdarabot. Kikattintottam anyukám nyakláncának a kapcsát, és hagytam, hogy a kulcs lecsússzon a finom láncon, hogy a mellkasomon, közvetlenül a szívem mellett pihenhessen.

Hallgatagon ültünk a repülőn. Igyekeztem elfelejteni, hogy jelenleg egyre távolabb és távolabb kerülök az otthonomtól, és nem engedtem meg magamnak, hogy sírjak. A baleset utáni első hónapban ki sem keltem az ágyamból. Aztán eljött a nap, amikor csodával határos módon kihúztam magam a paplan alól, és felöltöztem. Azóta megígértem magamnak, hogy erős és összeszedett leszek. Nem akartam

visszatérni ahhoz a gyenge, megüresedett emberhez, akivé váltam, és ez most sem fog változni. Ehelyett Katherine-re összpontosítottam a figyelmemet, aki időnként az ülése karfáját szorongatta, és az ujjbegyei minden alkalommal elfehéredtek.

Csupán néhány dolgot tudtam a mellettem ülő nőről. Az első az volt, hogy anyukám gyerekkori barátnője. New Yorkban nőttek fel, és együtt jártak a Hawks Internátusba, ugyanabba az iskolába, ahová a nővérem és én is jártunk. Akkoriban Katherine Green néven ismerték, ami elvezetett a második dologhoz, amit tudtam róla. A főiskola alatt találkozott George Walterrel.

Összeházasodtak és Coloradóba költöztek, hogy lovastanyát alapítsanak, ami mindig is George vágyálma volt. Végül a harmadik és legjelentősebb információ, amit Katherine-ről tudtam – ő volt az új gyámom. Valószínűleg korábban is találkoztam vele, amikor kicsi voltam, de ez olyan régen volt, hogy nem emlékeztem rá. Katherine Walter számomra egy vadidegen volt.

– Félsz a repüléstől? – kérdeztem, amikor mélyen kifújta a levegőt.

Őszintén szólva, úgy festett, mint aki mindjárt rosszul lesz.

– Nem, de hogy teljesen őszinte legyek, egy kicsit ideges vagyok amiatt, hogy... nos, hogy hazaviszlek – felelte.

Éreztem, hogy megfeszül a vállam. Talán attól félt, hogy teljesen el fogom hagyni magam? Biztosíthattam arról, hogy ez nem fog megtörténni, nem, ha be akarok kerülni a Princetonra. Richard bácsi biztosan mondhatott neki valamit, valamit arról, hogy nem vagyok jól, pedig én teljesen jól voltam. Katherine meglátta az arckifejezésem, és gyorsan hozzátette:

– Ó, nem, nem miattad, drágám! Tudom, hogy jó gyerek vagy.

– Akkor miért?

Katherine együttérzőn elmosolyodott.

– Jackie, édesem, mondtam már neked, hogy tizenkét gyerekem van?

Nem, gondoltam, miközben tátva maradt a szám, ezt biztosan nem említette korábban. Amikor eldöntötte, hogy Coloradóba költözöm, Richard bácsi mondott valamit arról, hogy Katherine-nek vannak gyerekei, de tizenkettő? Ezt a kis részletet kényelmesen kihagyta a sztoriból. Egy tucat gyerek! Katherine háztartása bizonyára folyton kész káosz. Miért akarna bárki is tizenkét gyereket? Éreztem, ahogy a pánik apró szárnyai megrebbennek a mellkasomban.

Ne reagáld túl, mondtam magamnak. Miután néhányszor mélyen beszívtam a levegőt az orromon keresztül, majd kifújtam a számon át, elővettem egy jegyzetfüzetet meg egy tollat. Annyi mindent meg kellett tudnom a családról, amelyekkel együtt fogok élni, amennyit csak lehetett, hogy felkészülhessek. Kiegyenesedtem az ülésben, és megkértem Katherine-t, hogy meséljen a gyerekeiről, ő pedig lelkesen beleegyezett.

– A legidősebb fiam Will... – kezdett bele, és én írni kezdtem.

A Walter fiúk:

Will huszonegy éves. A helyi főiskolára jár, ez az utolsó féléve, és jegyben jár a középiskolai szerelmével.

Cole tizenhét éves. Végzős a középiskolában, és tehetséges autószerelő.

Danny tizenhét éves. Ő is végzős, és a színjátszó kör elnöke. Ő és Cole kétpetéjű ikrek.

Isaac tizenhat éves. Harmadikos a középiskolában, és a lányok megszállottja. Ő Katherine unokaöccse.

Alex tizenhat éves. Másodikos a középiskolában, és túl sokat játszik videójátékokkal.

Lee tizenöt éves. Másodikos a középiskolában, és nagy gördeszkás. Ő is Katherine unokaöccse.

Nathan tizennégy éves. Elsős a középiskolában, és zenész.

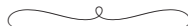
Jack és Jordan tizenkét évesek. Hetedik osztályosok és ikrek. Azt hiszik, hogy ők lesznek a következő Steven Spielberg, és mindig van náluk videókamera.

Parker kilencéves. Negyedik osztályos. Ártatlannak tűnik, de imádja az erőfocit.

Zack és Benny ötévesek, és óvodába járnak. Ikrek, és lepcsés szájú kis szörnyetegek.

Átnéztem, amit írtam, és görcsbe rándult a gyomrom. Ez egy vicc, ugye? Katherine-nek nemcsak tizenkét gyereke volt, hanem tizenkét fia! Semmit, de abszolút semmit nem tudtam a férfi fajról. Bentlakásos leányiskolába jártam. Hogyan fogom valaha is túlélni, hogy egy fiúkkal teli házban éljek? Nem a saját külön nyelvüket beszélik, vagy valami ilyesmi?

Abban a pillanatban, hogy a gép leszállt, Richard bácsi megkapja tőlem a magáét! Ismerve őt, valószínűleg éppen egy fontos igazgatósági ülésen vesz részt, és nem tudja fogadni a hívásomat, de ezt egyszerűen nem tudtam elhinni! Nem elég, hogy elpasszolt valami ismeretlen nőnek, ennek tetejébe még egy csapat fiú közé is dobott. Azt állította, hogy azt teszi, ami a legjobb nekem, különösen, hogy ő sosincs otthon, de az elmúlt három hónapban az volt az érzésem, hogy egyszerűen csak nem érzi jól magát a szülői szerepben.

Richard igazából nem volt a nagybátyám, de kiskorom óta ismerem. Apukám szobatársa volt a főiskolán, és miután lediplomáztak, üzlettársak lettek. A születésnapomra minden évben hozott nekem egy zacskóval a kedvenc zselés cukorkámból, egy kártya kíséretében, amibe ötven dollárt dugott.

Januárban Richard lett a gyámom, és hogy elviselhetőbbé tegye számomra a helyzetet, beköltözött az Upper East Side-i penthouse-ba, ahol a családom élt. Eleinte furcsa volt a jelenléte a lakásban, de többnyire meghúzódott a vendégszobában, és hamarosan kényelmes rutinra találtunk együtt. Általában csak a reggelinél láttam, mivel mindig késő estig dolgozott, de aztán az előző héten minden megváltozott. Amikor hazaértem az iskolából, a vacsoraasztal meg volt terítve, és láthatóan mindent beleadott, hogy az étel kimerítse a házi koszt fogalmát. Aztán elmondta, hogy Coloradóba fogok költözni.

– Nem értem, miért akarod, hogy elmenjek – mondtam neki tíz perc veszekedés után.

– Ezt már elmagyaráztam, Jackie – válaszolta, az arcán fájdalmas kifejezéssel, mintha ez a döntés *őt* szakítaná el az egyetlen otthontól, amit valaha ismert, és nem engem. – Az iskolai terapeutád aggódik miattad. Azért hívott ma, mert szerinte nem viseled jól a helyzetet.

– Először is, soha nem akartam ahhoz a hülye terapeutához járni – vitatkoztam, és az asztalra csaptam a villámmal. – Másodszor, hogyan állíthatja egyáltalán, hogy nem viselem jól? A jegyeim kiválóak, talán még jobbak is, mint előző félévben.

– Jól boldogulsz az iskolában, Jackie – ismerte el. Ám éreztem, hogy jön a de. – Ő azonban úgy gondolja, hogy azért veted bele magad a tanulmányaidba, hogy ne kelljen szembenézned a problémáiddal.

– Csak az a problémám, hogy neki fogalma sincs, ki vagyok. Ne már, Richard bácsi! Te ismersz engem. Mindig is szorgalmas és igyekvő voltam. Ezt jelenti Howardnak lenni.

– Jackie, a félév kezdete óta három új klubhoz csatlakoztál. Nem gondolod, hogy egy kicsit túlfeszíted magad?

– Tudtad, hogy Sarah Yolden ösztöndíjat kapott, hogy múlt nyáron Brazíliában tanulmányozhasson egy veszélyeztetett növényfajt? – kérdeztem inkább.

– Nem, de...

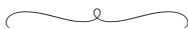
– Egy tudományos magazinban publikálhatta a kutatása eredményeit. Emellett ő az első hegedűs a zenekarban, és felléphetett a Carnegie Hallban. Hogy versenyezhetnék én ezzel? Nem elég, ha csak jó jegyeim vannak, ha be akarok jutni a Princetonra – közöltem hűvösen. – A jelentkezésemnek lenyűgözőnek kell lennie. Ezen fáradozom.

– És ezt meg is értem, de azt is gondolom, hogy egy kis környezetváltozás jót tenne neked. Walterék csodálatos emberek, és szívesen befogadnak téged.

– A környezetváltozás az én szótáramban az, hogy egy hétig a tengerparton pihenek – kiáltottam fel, felpattanva a székemről. Az asztal fölött áthajolva Richard bácsira meredtem. – Ez kegyetlenség. Elúzólsz az ország másik végébe!

Felsóhajtott.

– Tudom, hogy most még nem érted, Jackie, de ígérem, hogy ez egy jó dolog. Majd meglátod.

Mind ez idáig sem sikerült még megértenem. Minél közelebb értünk Coloradóhoz, annál idegesebb lettem, és nem számított, hányszor

mondtam magamnak, hogy minden rendben lesz, valójában nem hittem benne. Sebesre harapdáltam az ajkamat, miközben azon aggódtam, milyen nehéz lesz beilleszkednem Walterék megszokott életébe.

Amikor a repülőgép leszállt, Katherine és én átvágtunk a repülőtéren, hogy megkeressük a férjét.

– Nos, a múlt héten elmondtam a gyerekeknek, hogy hozzánk költözöl, szóval tudják, hogy jössz – csacsogta, ahogy átfurakodtunk a tömegben. – És van egy szobám is a számodra, csak még nem sikerült teljesen kiürítenem, ezért... Ó, George! George, itt vagyunk!

Katherine ugrálni kezdett, és integetett egy magas, az ötvenes évei elején járó férfinak. Meg tudtam állapítani, hogy Mr. Walter néhány évvel idősebb a feleségénél, mert a haja és a borostája nagy része teljesen ősz volt, és a homlokán kezdtek kirajzolódni az öregedés barázdái. Piros-fekete flanelinget viselt szakadt farmerrel, nehéz munkacsizmát és cowboykalapot.

Amikor odaértünk hozzá, átölelte Katherine-t, és megsimogatta a haját. Ez a szüleimre emlékeztetett, amit látva lehajtottam a fejem, és elfordultam.

– Hiányoztál – súgta a feleségének.

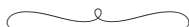
A nő pusztit nyomott az arcára.

– Te is hiányoztál. – Elhúzódott tőle, és felém fordult. – George, kedvesem – mondta, és megfogta a férfi kezét. – Ő itt Jackie Howard. Jackie, bemutatom a férjemet.

George végigmért, és úgy tűnt, kényelmetlenül érzi magát. Elvégre hogyan köszöntesz valakit, aki épp elvesztette az egész családját? Örvendek a találkozásnak? Örülünk, hogy itt vagy? Ehelyett kinyújtotta a szabad kezét, hogy kezét fogjunk, és mormolt egy gyors szíát.

Aztán visszafordult Katherine felé.

– Fogjuk a csomagokat, és menjünk haza!

Miután az összes bőröndömet felpakoltuk a pick-up platójára, bemásztam a hátsó ülésre, és előhalásztam a telefonomat a kabátomból. George és Katherine halkán beszélgettek a repülőútról, ezért a fülemre húztam a fejhallgatómat, mert nem akartam többet hallani a beszélgetésükből. Ahogy távolodtunk a várostól és egyre vidékiesebb tájakon jártunk, egyre idegesebb lettem. Mérföldeken keresztül elnyúló síkságok vettek minket körül, és New York magas, büszke épületei nélkül valahogy kiszolgáltatottnak éreztem magam. Colorado gyönyörű, de hogyan leszek képes itt élni?

Úgy éreztem, már órák teltek el, amióta elindultunk, amikor a kocsi végre behajtott egy kavicsos útra. A távolban láttam, hogy egy ház áll a domb tetején, bár egyelőre nehezen lehetett kivenni. Tényleg az övek ez az egész földterület? Amikor felértünk a domb tetejére, rájöttem, hogy nem is egyetlen házról volt szó – inkább úgy tűnt, mintha három házat toltak volna össze. Gondoltam, sok helyre van szükségük a tizenkét fiúhoz.

A pázsitra sürgősen ráfért volna egy nyírás, és a fából készült elülső tornácnak sem ártott volna egy újrafestés. Az udvart játékok borították, valószínűleg a fiatalabb fiúk jóvoltából. George megnyomott egy kis kattintós izét, ami a napellenzőre volt csíptetve, és a garázsajtó elkezdett kinyílni. Ettől eldőlt egy bicikli, amit még követett pár játék, amik aztán elállták a teherautó útját a parkolóhelyre.

– Hányszor kell még elmondanunk nekik, hogy pakoljanak el maguk után? – morgott az orra alatt George.

– Semmi gond, kedvesem! Majd elintézem – mondta Katherine, és már csatolta is ki a biztonsági övét, aztán kipattant a kocsiból.

Néztem, ahogy arrébb tolja a keletkezett rendetlenséget, hogy a férje be tudjon húzódni a garázsba. Amikor a kocsni végre beparkolt, George leállította a motort, és csak ültünk ott a félhomályos csendben. Aztán hátrafordult az ülésében, hogy rám nézzon.

– Készen állsz, Jackie? – kérdezte. Végignézett rajtam, és összeráncolta a homlokát. – Elég sápadtnak tűnsz.

Hát persze hogy sápadt voltam! Épp átrepültem a fél országot egy vadidegen nővel, mert a családom meghalt. Ráadásul tizenkét gyerekkel kellett ezután együtt élnem, akik mind fiúk voltak. Ez nem volt éppen egy top tízes nap a számomra.

– Jól vagyok – feleltem, elmormolva az automatikus válaszmot. – Csak egy kicsit ideges vagyok, azt hiszem.

– Nos, a legjobb tanács, amit a fiaimról adhatok – kezdett bele George, és kicsatolta a biztonsági övét –, az az, hogy az ugratásuk rosszabb, mint a harapásuk. Ne hagyj, hogy rád ijesszenek!

Ennek mégis hogyan kellett volna megnyugtattnia? George figyelmesen nézett, ezért bólintottam.

– Köszönöm – válaszoltam.

Aprót biccentett, aztán kiszállt a kocsiból, és magamra hagyott, hogy összeszedjem magam.

Ahogy kibámultam a szélvédőn, gyors képek kezdtek villódzni a szemem előtt, mint egy pörgetős könyv lapjai: a szüleim, amint elől ülnek az autónkban, egymást ugratva, a nővérem a hátsó ülésen, ahogy együtt énekel a rádióval, egy másik autó villanása, és a kormány hirtelen irányíthatatlanul forog. Aztán megcsavarodott fém, vörös szín.

Ez volt az a rémálom, amelyik a családom halála óta nem hagyott aludni. Most egyértelműen itt volt, hogy világos nappal is kísértsen.

Hagyd abba! – sikoltottam magamban, és összeszorítottam a szemem. Csak ne gondoldj rá többet! Összeszorítottam a fogam, kinyitottam az ajtót, és kipattantam a kocsiból.

– Jackie! – szólított Katherine. A hangja a garázs hátsó végében álló nyitott ajtón át szűrődött hozzám, ami bizonyára a hátsó udvarra vezetett.

Vállamra vetve a táskámat kiléptem a napfényre. Először csak annyit láttam, hogy Katherine egy medence mellett áll és integet nekem, mert a nap egyenesen a szemembe sütött. De aztán megláttam őket a vízben. Csapkodtak és hülyéskedtek – egy csapat félmeztelen, gyönyörű srác.

– Gyere ide, édesem! – nógatott Katherine, így nem volt más választásom, mint csatlakozni hozzá a medencénél.

Fellépkedtem a falépcsőn, remélve, hogy a ruhám nem gyűrődött össze a repülés alatt, és öntudatlanul felemeltem a kezem, hogy végigsimítsak a hajamon. Katherine rám mosolygott, két kisfiúval maga mellett, akik a nadrágjába csimpaszkodtak. Biztos a legfiatalabb ikerpár, vontam le a következtetésemet, mielőtt a csoport többi tagja felé fordultam. Kényelmetlenségemre mindenki engem bámult.

– Fiúk – kezdte Katherine, megtörve a csendet –, ő itt Jackie Howard, a családunk barátja, akiről édesapátok beszélt nektek. Egy ideig nálunk fog lakni, és amíg itt van, szeretném, ha mindannyian megtennétek minden tőletek telhetőt, hogy otthon érezze magát.

Ez úgy tűnt, pont az ellenkezője annak, amit ők akarnak. Az összes fiú úgy bámult rám, mintha valami külföldi lennék, aki megszállja a saját kis országukat.

A legjobb, ha békét kötünk, mondtam magamnak. Lassan felemeltem a kezem, és intettem.

– Sziasztok, srácok! Jackie vagyok.

Az egyik idősebb fiú előreúszott, és feltolva magát a medence szélén kiszállt, amitől napbarnított karján kidudorodtak az izmok. A vízcseppek minden irányban szétfröcsköltek, miközben kirázta kusza tincseit a szeméből, pont úgy, ahogy egy vizes kutya tenné, csak szexiben. Aztán befejezésül végigsimított napfénytől kifakult szőke haján, hátrafésülve az arany-fehér fürtöket. A fiú piros fürdőnadrágja veszélyesen alacsonyan lógott a csípőjén, az illetlen és a képzeletnek éppen elég teret engedő határán kacérkodva.

Egy pillantást vetettem rá, és a szívem megdobbant, de gyorsan elnyomtam magamban a fellobbanó érzést. *Mi bajod van, Jackie?*

A tekintete lazán végigsiklott rajtam, és a szempilláin ülő vízcseppek megcsillantak a napfényben. Odafordult az apjához.

– Hol fog aludni? – kérdezte, mintha én ott sem lennék.

– Cole – szólt rá George olyan hangon, ami felért egy dorgálással.

– Ne légy ilyen goromba! Jackie a vendégünk.

Cole vállat vont.

– Most mi van? Mi itt nem szállodát üzemeltetünk. Én például nem fogok osztozni a szobámon.

– Én sem akarok osztozni – panaszkodott egy másik fiú.

– Én sem – tette hozzá valaki más.

Mielőtt felzengett volna a teljes panaszkórus, George feltartotta a kezét.

– Senkinek sem kell osztozkodnia vagy feladnia a szobáját – jelentette ki. – Jackie-nek teljesen új szobája lesz.

– Új szobája? – kérdezte Cole, és összefonta a karját a csupasz mellkasán. – Mégis hol?

Katherine szúrós pillantást vetett rá.

– A stúdióban.

– De Kathy néni! – kezdte az egyik fiú.

– George, ugye átvittél oda egy ágyat, amíg nem voltam itthon? – kérdezte az asszony, félbeszakítva az egyik unokaöccsét.

– Hát persze. Még nem került ki minden eszköz, de addig is be kell érni ennyivel – válaszolta a feleségének. Aztán Cole-hoz fordult, és olyan pillantást vetett rá, ami azt sugallta: *fejezd be*. – Segíthetsz Jackie-nek felvinni a holmiját – tette hozzá. – Nincs reklamálás!

Cole visszafordult felém, az arckifejezése nyugtalanító volt. A bőröm úgy lángolt, mint egy csúnya leégés, ahol a tekintete végigvándorolt a testemen, és amikor túl sokáig időzött a mellkasomon, összefontam a karomat, annyira kellemetlenül éreztem magam tőle.

Néhány feszült másodperc után megvonta a vállát.

– Persze, apa – mondta.

Cole félrebiccentette a fejét, és olyan vigyorral nézett rám, ami annyit jelentett, *tudom, hogy dögös vagyok*. Még a fiúkkal kapcsolatos korlátozott ismereteim ellenére is, a gyomromban keletkező bizsergés azt súgta, hogy ez a fiú különösképpen nagy problémát fog jelenteni. Talán ha rá tudnék jönni, őt hogyan kezeljem, akkor a többiekkel sem lesz olyan rossz a helyzet. Megkockáztattam egy gyors pillantást a többi fiúra, és a vállam megereszkedett. A legtöbbjük arcára kiülő mogorva kifejezés nem volt túl jó jel. Úgy tűnt, ők legalább annyira nem akarták, hogy ott legyek, mint amennyire én nem akartam ott lenni.

Katherine és George eltűntek a házban, engem pedig otthagytak prédának. Kínosan vártam a medence mellett, hogy Cole segítsen a csomagjaimmal. Nem siette el a dolgot, lassan megszártkozott egy törülközővel, ami a számos medenceszék egyikére volt hajítva. Éreztem, hogy mindenki engem figyel, ezért a tekintetemet a fából készült padlózat egyik csavart mintájára szegeztem. Minél tovább tartott Cole-nak elkészülni, annál rémisztőbbnek éreztem a bámulásukat, ezért úgy döntöttem, hogy inkább a garázsban várok rá.

– Hé, várj! – kiáltotta valaki, amikor megfordultam, hogy távozzak.

Kinyílt a verandaajtó, és egy újabb fiú lépett ki a házból. Ő volt a legmagasabb közülük, és valószínűleg a legidősebb is. Aranyszínű haját rövid lófarokba fogta, és az a néhány tincs, ami szabadon maradt, a füle köré göndörödött. Erős állkapcsa, vastag álla és hosszú, egyenes orra miatt a szemüveg, amit viselt, túl kicsinek tűnt az arca többi részéhez képest. Az alkarja izmos volt, a keze pedig érdesnek tűnt, valószínűleg a tanyán töltött munkás évektől.

– Anya mondta, hogy illene bemutatkoznom. – Három hosszú lépéssel átkelt a medencét körülvevő faburkolaton, és kinyújtotta felém a kezét, hogy megrázzam. – Szia, én Will vagyok!

– Jackie – mutatkoztam be, és a kezemet az övébe csúsztattam.

Will rám mosolygott, és erős szorításával ugyanúgy összepréselte az ujjaimat, mint korábban az apja.

– Szóval nálunk maradsz egy darabig? Csak most hallottam – mondta, és ujjával a válla fölé bökve a házra mutatott.

– Igen, úgy tűnik.

– Király! Igazából én már nem lakom itt, mivel főiskolás vagyok, ezért valószínűleg nem fogsz gyakran látni, de ha szükséged van valamire, csak szólj, oké?

Mostanra már az összes fiú kimászott a medencéből, hogy megszáritkozzon, és valaki felhorkant Will megjegyzésére.

Minden tőlem telhetőt elkövettem, hogy elengedjem a fülem mellett.

– Ezt mindenképpen észben tartom.

Will viszont nem követte a példámat.

– Mindannyian rendesen viselkedünk? – kérdezte a családja felé fordulva. Amikor senki sem válaszolt, megrázta a fejét. – Egyáltalán bemutatkoztatok, idióták? – ripakodott rájuk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudja, hogy ki vagyok – vetette oda Cole. Az egyik műanyag nyugágyon heverészett, fejét lezseren a karján pihentetve. A szemét lehunyta, úgy sütkérezett a napon, és önelégült mosoly játszott az ajkán.

– Ne is törődj velem! Cole egy seggfej – közölte Will felém fordulva.
– Ő itt Danny, a seggfej ikertestvére.

Bár nem lehetett eltéveszteni, hogy testvérek, Cole és Danny messze nem voltak egyformák. Danny jobban hasonlított Willre, különösen ami a magasságukat illette, de sokkal soványabb volt, és az állát borosta borította. Érdeesebb fából faragták, mint Cole-t, kevésbé volt szépfiús.

– Ő Isaac, az unokatestvérem – folytatta Will, és egy fiúra mutatott, aki éjfekete hajával kitűnt a csapatból. Ugyanolyan arcvonásai voltak, mint a többieknek, de egyértelműen más szülőktől származott.

– Ő itt Alex.

Cole egy fiatalabbnak tűnő változata tolakodott a csoport elejére. Vicesen volt lebarnulva, mintha a nyakán és az alkarján pólót viselne. Amikor kiszállt a medencéből, baseballsapkát húzott, szőke haja felgöndörödött a perménél. Zavartan odabiccentettem neki, mire ő is visszabiccentett.

– Lee, aki szintén az unokatestvérem, Isaac öccse.

Will egy másik fiú felé mutatott, akinek göndör, fekete haja volt, amire nagyon ráfért már egy vágás. Az arca kifejezéstelen maradt, de sötét szemében düh villant, amikor ránéztem, ezért gyorsan elkaptam a tekintetem.

Ezután Will bemutatta Nathant. Vézna tinédzser volt, de láttam rajta, hogy amikor felnő, ugyanolyan vonzó lesz, mint az idősebb testvérei. Homokszőke haja barnának tűnt, mivel vizes volt, és a nyakában ezüstláncon egy gitárpengető lógott. Aztán ott volt Jack és Jordan, az első egypetéjű ikerpár. Mindketten ugyanolyan zöld